

Terefere

Valaki a boldogságról:

Higgyék el, nincs az összefüggésben a külső világgal. Magunkban hordozzuk, lelkünk mélyén, titkosan. Múltkor egy estélyen voltam. Gazdag emberek fáradtan üldögéltek, elcsigázottan a gondtól. A vendégek közt járt-kelt két kitűnő nyelvész is. Az egyik magyar volt. A másik francia. Mindjárt egymásra találtak. A világ minden nyelvén beszélgettek, a világ minden nyelvéről, mert ők mindent tudtak. Nekik az ő angol, az újkínai egyformán közel volt. Mindent számon tartottak. Szónábobok voltak, hangzómilliomosok. Éjfél felé a francia azt emlegette kartársának, hogy a magyar nyelv *i*je mindig magasabb és magasabb lesz. Annak előtte vígat húzatunk, ma ellenben a *Vigbe* megyünk. Erre a magyar megjegyezte, hogy ez az irányzat rokon nyelveinkben is észlelhető, jelesül a vogulban, ahol az *i* az utolsó huszonöt évben egyre magasul. A francia erről eddig még nem értesült. Úgy élt, úgy evett, úgy aludt ebben a negyedszázadban, hogy ezt nem is sejtette. Izgatottan állt föl. Kissé elsápadt, majd kissé el is pirult. Egy sarokba vont a magyart, s ott élénk taglejtésekkel órákig tárgyaltak a vékonyuló vogul *í*ről, mint messze idegenben élő kedves gyermekükről, aki kanyaróba esett, s nem tudni föllepül-e, mi lesz a sorsa? Mi közben zongoráztunk, ásítottunk, pezsgőztünk, de ők még mindig a vogul *i* betegágya fölé hajoltak szülői aggodalommal. Hajnalban erőszakkal kellett szétválasztani őket. Ezek voltak itt a legboldogabb emberek.

Pesti Hírlap, 1935. március 17.

Kosztolányi Dezső

